

מספורי המגיד

"בומרנג"

המעגל השלישי – בעין הסערה

"במורד התלול"

דרמה מדהימה עם מסר חד מאד!

פרק מ"ט (פרק ק"א) "המוות והחיים ביד הלשון"

העלילה בעיצומה:

השנה העשירית מתקרבת ובאה, למעשה זו השנה האחרונה בה מכהן דודי סטוויצקי במשרתו כחזן בקהילת "נר תמיד" עשר שנים מעייפות ומאתגרות מאד, מההתחלה הייתה בעיה עם הגבאי שנהג שלא ביושר כלפי דודי, היו סיכומים מסוימים שעל סמך הם הסכים לבוא להתחזן בבית כנסת שלא חלם שיהיה שם ליום אחד.

בית כנסת שהיה על קו התפר "אולטרה אורתודוקסי לייט קונסרבטיבי" אבל פסח לא סבר לרגע לקיים את הבטחתו, הוא חשב את דודי לאחד שחסר חוט שדרה שיתכופף לכל גחמה שלו במידה והוא ישפיע עליו חופן מצלצלים. אבל פסח טעה, דודי אינו כזה ויש לו גם שמירה חזקה בדמות צילה שאינה מתכופפת בשביל בצע כסף. וכך מטלטל העסק הלך ושוב כשבכל שנה ממתינה לנו הפתעה חדשה.

בזה לא מסתיימות הצרות. בקהילת "נר תמיד" אורב שונא עתיק יומין שלום צימר שהחליף את שמו לשלומי ציער, הוא נישא לבת המקום ונהיה אחד ממתפללי בית הכנסת, למרות שהוא עצמו חרדי אבל הוא עוף מוזר ובשל כך אינו מסתדר בשום מקום מלבד נר תמיד, כשהוא מגלה את דודי כחזן ראשי ניצתת בו אש השנאה הישנה שבוערת בו עוד מימי הישיבה כשדודי השפיל אותו מאד ועל זה אין סליחה ומחילה עד עולם. מרגע זה חורש שלומי מזימות, איך גורמים לדודי לעזוב את המקום, הוא לא ינוח ולא ישקוט, אפילו אם הוא ישתף פעולה עם כנפיית פשע, המטרה מקדשת אצלו את כל האמצעים.

מספורי המגיד

עד עתה יש לדודי סייעתא דשמיא והוא צולח את כל המכשולים וגובר על כל המזימות, אבל בשנה העשירית המערכה מסתיימת, מעתה מתגלגלת העלילה במורד התלול, עד למכה האנושה אותה יקבל דודי שבשלה גמר אומר, לא לשוב לעולם החזנות, הוא יחליף את משרתו בכל משרה ובלבד שלא יתעסק עם חזנות.

הפרק הזה פותח את המערכה התלולה שמתחילה בטעות אנושה שעושה דודי שבשלה הוא משלם ארבעה וחמישה.

שיחה ארוכה התנהלה בין צילה לאלי, למרות שאלי הוא בחור מאד ממושמע, אבל בעניינים של קדושה ורוחניות הייתה לו שיטה עצמית. הוא פירש את הפסוק אשר האיש אשר לא הלך בעצת רשעים ובדרך חטאים לא עמד ובמושב לצים לא ישב" שבזה מתחיל ספר תהילים כתמרור אזהרה חמור ביותר. איך אפשר לקרוא לבית כנסת נר תמיד אם לא מושב לצים?

הראיה הפשוטה שלו בלי אפילו לפרט, הגבאי פסח שולביץ רחוק כרחוק מזרח ממערב מדמות של גבאי בית כנסת סטנדרטי ביותר, כל ראשו חורש מזימות איך לסחוב אותו למעגל הקהילה להתערות כנגד רצונו ולהוכיח לו באותות ומופתים שאין לו להאמין לאביו שאמר לו עליו שאינו יודע אנגלית. איזה סוג התנהגות זו שואל הוא את עצמו כל הזמן לא ליצנות? אם כך מה לו למושב שלו? עליו להרחיק מהמקום הזה כמטחוו קשת.

צילה הסבירה לאלי כי היא מבינה אותו היטב אך למרות הכל הם נהגו כאן בחכמה, הלחץ האיום של הקהילה היה יכול לגרום לשינוי דפוסים אצלו אפילו בלי להבחין, למרות שהוא נבון וחזק, אבל לחץ חברתי הוא דבר שמאד לא בריא לצעיר בגילו, לכן כהורים סברו שלא כדאי שיראה איזו שהיא ידיעה באנגלית, זה עזר מאד עד עתה, נכון היו אי נעימויות, אבל בגדול הלחצים פחתו, הם מבינים את נפשו העדינה שלא יכולה לסבול גדנוד של שקר, אבל יש פסוק נוסף אותו עליו לזכור "עם עיקש תתעקש" עם אחד שאינו בר וטהור פעמים אין ברירה וצריכים ללכת בדרכי מרמה. ואם הפסוק אומר זאת, זה אומר שבמצב כזה זה לא שקר.

אבל "נו מור" (לא עוד) אין שום כוונה לקחתו לשנה הבאה, נכון שלא יהיה פשוט המצב של אבא מבחינת הפרנסה בלעדיו, אבל הם לא צריכים לעשות את חשבונות העתיד, שנה הבאה יש גזירה חדשה על הפרנסה, אבל השנה עדיין הם בגזירה הקודמת ועליהם לדאוג שלא תאונה רעה למשרה של אבא, המצב כרגע לא פשוט כל המשרה הזו עומדת על כרעי תרנגולת, זה שאלי משמש השנה כקול שני לאבא מוסיף הרבה מאד, אמא

מספורי המגיד

הוסיפה לו בחיך כי היא מקווה שזה יחזק את הבסיס לשנה הבאה, גם אם הוא לא מגיע ולא יהיה לאבא קול שני, מתפללי בית הכנסת יחושו את החשיבות של אבא כקול ראשון, יתכן שהם ימצאו בחור צעיר נוסף שיודע פרק אחד או שניים בחזנות, אף אם לא, הם לא רוצים לחשוב מה יהיה בשנה הבאה כי אסור לחשבן כעת את העתיד.

השיחה לא הייתה פשוטה, אלי מאד התלבט, אבל לאחר יומיים שב עם תשובה חיובית, עצם הידיעה שזו היא הפעם האחרונה הרגיעה אותו מאד יהיו לו רק שבועיים של התמודדות ולא עוד.

הוא לא אמר להוריו כי כמעט קיבל בנדר שלא יהיה חזן בשום מקום בימי ראש השנה, לא בארץ ולא בחוץ לארץ, אולי ייגש לשחרית ומוסף בשבתות ורגלים בארץ, אבל לא מחוצה לה. גם לא לשבתות ורגלים בעד כל הון דעלמא, יש לו כבר ניסיון אחד שמלמד אותו איך נראה חזן במקומות הללו.

הוא לא שיער איזו שמחה הביא להוריו בהחלטתו, שכלו הצעיר הבין שהוריו מתנסים בחובות כבדים מאד אותם עליהם להחזיר מדי שנה בשנה, אין להם דרך איך להשיב את החובות רק דרך המשרה של החזנות, הוא התפלל שה' יאיר את עיניהם שתהיה לאבא משרה קלה יותר שלא תצריך אותו להתעסק עם אנשי דלא מעלי.

ועל עצמו נשא לבו לשמיים מעמקי הלב, שלא יתנסה בניסיון כזה שיאלץ אותו לקחת את מקלו ותרמילו ולסובב בעולם.

כשהגיעו לשדה התעופה לא קיבל אותם הפעם פסח, נהג שכור מטעמו לקחם לדירה, דודי היה מופתע מאד משהו קרה לפסח השאלה אם זה משהו רציני, עד עתה לא זנח את תפקידו, לקחת אותו משדה התעופה, הוא לא סמך על איש, אפילו לא על לוקה ברונפמן, בגלל הפחד שהיה לו מהחם והחתן שאינם בצד שלו.

אבל דודי לא רוצה להיכנס להיסטוריה, יתכן שפסח פשוט נרגע מהפחד הזה, תקופה די ארוכה כבר לא מרגישים את שלומי בקהילה, גם לוקה הוריד פרופיל. כמה פעמים חשב לשאול את פסח מה קרה? אך דחק זאת לצד, הוא לא רצה לפתח יותר מידי שיחות עם הגבאי, גם מה שיש לו עמו כבד מנשוא, כל שיחה מתישה מאד ומביאה אותו למחשבות שעליו לעזוב את המקום, עדיף אם כך לא לדבר עמו. הוא היה מלא תקווה ששלומי עזב את בית הכנסת ובכך שחרר אותו מרדיפתו. והנושא שיש לפסח עם לוקה לא מטריד אותו בכלל.

ההכנות לקראת התפילות היו מהירות מאד, אלי קאהן והנערים מייקל ונתי כבר למדו איך להסתדר, הם קלטו יפה מאד את הניגונים החדשים של דודי, גם את הקומפוזיציה (הלחנה מיוחדת) המורכבת מאד שחיבר על "ונתנה תוקף קדושת היום" תפסו די בנקל, אלי שיתף פעולה בחלקים שלו לשביעות רצונם המלאה, את החלק שלו עם אבא כבר

מספורי המגיד

עשה עליו חזרות עוד בארץ אין ספק שהכל ילך למישרין. הכל נראה מוצלח ביותר, הייתה לדודי ולצילה הרגשה שהפעם יצליח יותר מכל השנים.

אך מה שפשוט אינו נכון ופליאה רודפת פליאה, מהרגע הראשון הכל חורק.

הפליאה הראשונה בה נתקל דודי, הוא לא ראה מודעות ענק שתמיד היו מעטרות את המבואה של בית הכנסת, בדבר המכירות הגדולות של הכרטיסים כנהוג מדי שנה בשנה, [מלבד שנה שעברה בה הייתה הכניסה חופשית].

לדודי היה ברור שלאור ההצלחה הענקית שהייתה בשנה שעברה תתחדשנה המכירות בענק, זה היה כל כך פשוט ומובן שאפילו לא היה צורך לדבר על כך.

אך הפעם אין כלום, לא הודעות על מכירות כרטיסים וגם לא הודעות על כניסה חופשית כבשנה שעברה פשוט כלום כאילו אין בכלל כזה מושג. כדבר הזה לא היה מיום הגיעו למקום, זה נראה לו מוזר מאד, אבל לא עד כדי לעשות על כך דרישה וחקירה.

אך הפליאות לא מסתיימות להן, במוצאי שבת של סליחות היה קהל קטן מאד, אם בכל שנה היו לא פחות מ-450 מתפללים הפעם היו בקושי 100 וכמעט כולם בגילאי הזקנה, את הצעירים כמעט ולא ראה, זה הפתיע אותו מאד לרעה, בכל שנה היו יותר צעירים מזקנים, אך הפעם מלבד קומץ צעירים מאלו שנחשבים מאד רציניים, לא נראה איש, כל ה"קנאקערס" הרעשנים שהרגשת אותם בשנה שעברה התנדפו ונגוזו לאן שהוא.

דודי חשב שוב, האם לשאול את פסח על השינוי אלא שפסח עצמו לא נראה הוא לא הגיע רק ממש בסוף הסליחות נכנס לאולם (שלא כדרכו שהיה נמצא הרבה לפני כולם) פניו היו רציניות ביותר, הוא ממש מכונס בתוך עצמו ולא מדבר עם איש, כאילו הוא באמצע תהליך עמוק של תשובה.

השוני זעק עד לשמיים, זה הביא אותו כל הזמן לגשת להתעניין, אבל פניו החמוצות של פסח שאמרו "דאנט טאצ" (אל תגע) הביאו אותו להרפות, לבו אמר לו שמהו קרה בכל הבית הכנסת, השאלה אם זה נוגע לעצם תפקוד הבית כנסת או משהו אישי של פסח, הוא קיבל מאיזה מקום מהלומה רצינית שגרמה לו להתכנס בתוך עצמו, הוא לא מעוניין לשתף איש, עדיף לשתוק כל עוד הוא לא מתבקש להתעניין.

את אווירת המועקה הרגיש מאד ביום הראשון של התפילה, הקהל לא היה מרוכז בכלל בתפילה, מדי פעם נקטעה התפילה על ידי רעשים מבין ציבור המתפללים, דבר שלא אירע מאז שניגש אל העמוד לפני עשר שנים, נראה שלציבור לא אכפת הפעם מי ניגש לעמוד גם אם ייגש חזן בינוני זה אותו דבר, כי מה זה משנה להם מה אמר לפי המקום, גם אם ישיר להם שירי יום הולדת הם ייהנו אותו דבר.

מה קרה כאן? הוא לא התפלל כפי שצריך? הלא התפילה הייתה מעל ומעבר, הוא ביחד עם אלי בכל הקטעים המסובכים לדעתו השנה הרבה יותר משנה שעברה, גם אלי קאהן מאד השתדל לעשות את תפקידו כראוי. נתי ומייקל ניגנו יחד עם אלי בנו בצורה מאד

מספורי המגיד

מיוחדת, אווירת שיתוף הייתה בכל קטע, עד שבאמת היה מה להתרגש, בכל בית כנסת נורמלי היו המתפללים שואגים ומוחאים כף בהיסטריה ואילו כאן כזו אדישות, מעשה שטן, הקהל תפוס במשהו אחר בכלל.

הפעם חש דודי שקשה לו לכבוש את יצר הסקרנות הטבעית שצריכה למלאות כל בן אדם נורמלי, משהו קרה לאחרונה אין כאן ספק, הציבור לא נמצא בבית הכנסת רק במקום אחר יש משהו גדול יותר שנמצא כעת במרכז זה לא שייך כלל לתפילה.

גם ההשתתפות הייתה חלשה יחסית, הקהל לא גדש את היציעים, אם בשנה רגילה היו למעלה מ-1600 מתפללים שמילאו את כל היציעים עד אפס מקום, הפעם אולי שליש מהציבור היה נוכח, הייתר לא היה מוכן לבוא אפילו בחינם. איך אפשר להתעלם מהמצב המשונה!?

בשעת ההפסקה היו הפרוזדורים גדושים באנשים שדיברו בהתרגשות על משהו נורא שקרה בבית הכנסת, דודי לא היטה אוזן לדיבורים, אסור שהציבור ישפוט אותו כאדם רגיל שמתעניין בכל מיני חדשות בימים הנוראים, אבל את הגבאי החליט שישאל.

הוא לא ראה את הגבאי בשום מקום, שכלו אמר לו שהוא נמצא בחדר שלו בבית הכנסת, הוא החליט שאינו יכול לכבוש את סקרנותו, מותר לו לברר מה קורה בבית הכנסת.

כשנכנס לחדר מצא את הגבאי עם פרצוף חמוץ ואפור כשל תשעה באב, הוא מסתובב בחדר הלך ושוב בלי הפוגה, משהו כבד מעיק עליו והוא לא מוצא בפני מי לפרוק את העול הכבד שיושב על לבו.

הפעם אין ברירה חייבים לדוּב, צרה בלב איש שיחנה ובכך יפרוק את הצער מלבו.

"ר' פסח היקר, אפשר אולי לדעת מה קורה כאן? מהרגע הראשון שבאתי לכאן אני מרגיש שהכל לא מתנהל כפי שצריך, האם אירע משהו מסוים שמפריע להליך הרגיל של בית הכנסת בימים נוראים?"

פסח שומע את דבריו ואינו יודע איך להגיב, ברגעים הראשונים הוא שותק נזהר מלומר מילה מיותרת שעלולה לפגוע בו, אבל לאחר מספר רגעים החליט להסיר את הלוט מהסוד שדודי נתקל בו, הוא מגלה לו שממש שבועיים לפני ראש השנה התפוצצה פרשה חמורה אפשר לקרוא לזה עלילת דם.

מישהו הדליף למרטין מייזעס כי נמצא פרוטוקול ובו ישנן ראיות חותכות על מעילה שעשה כביכול בקרנות הנאמנות של בית הכנסת לפני מספר שנים, סכומי כסף גדולים נעלמו בלי שניתן עליהם דין וחשבון, החשד נופל על כמובן עליו כגבאי ראשי שמנהל את הכספים בבלעדיות מלאה, שלא דיווח על כל הפעולות ויש כעת ראיות חותכות על כך ששלח ידו בכמה קרנות והניח אותם בכיסו.

מספורי המגיד

מרטין שש על הסקופ ולא שמר את זה בלבו לרגע אחד. הוא הוציא את הסיפור החוצה תיכף ומיד בלי ליידע אותו ובלי לבקש ממנו הסבר כלשהו, כך יצאו עליו שמועות רעות בלי ששמעו את גרסתו.

פסח סיפר לדודי שפנה אל עו"ד אורי גרינשפן שהכניס אותו בשעתו לבית הכנסת וסיפר לו על העלילה הקשה, הוא ביקש ממנו עצה איך מתמודדים עם העלילה הקשה, העו"ד ניסה להרגיע אותו כי אין לכל העלילה בסיס, הוא יבדוק אותה לעומק וינסה להזים את העלילה.

פסח נאנח כשאמר לדודי עד כמה היה מסונוור מדברי העו"ד שהקטין את העניין עד שחשב שזה אפילו לא צל הרים, מה שגרם לו להירדם בשמירה הוא לא עשה פעולות נוספות כדי להפריך את השמועות, יתכן שאם היה פועל בזמן היה מונע נזקים חמורים, אבל כיון שישן, מרטין השתלט על המזכירות בלי התנגדות.

דבר ראשון פיטר את המזכיר יוסף מרק ומינה את עצמו כמזכיר, הוא דאג לתלוש את כל ההודעות שהספיק להשים על מכירת כרטיסים ולא עוד אלא הוציא הודעה רשמית כי השנה הכניסה חופשית ואין מכירת כרטיסים, פסח שולביץ התפטור ואינו האחראי על הגזברות, מעתה הגזבר והגבאי הראשי הזמני הוא מרטין מייזעס עד למינוי קבוע שיערך בשנה האזרחית החדשה.

פסח שהתעורר מאוחר תלש את המודעות שאין מכירה, בזה רצה לכל הפחות למזער נזקים, אבל המרידה שנעשתה בריש גלי עוררה סערה עצומה, הקהל היה מבולבל לחלוטין, הרבה האמינו בחפותו של הגבאי והשתכנעו כי משפחת מייזעס בדתה את כל הסיפור מלבה והיא ייצרה 'מייסעס' כפי שהגדיר זאת אחד מנאמניו של פסח ד"ר יונתן סטוליק חד לשון שידע תמיד להקהות דברים חמורים בחידודי לשונו.

אך היו רבים מאד שלא האמינו עוד לפסח, כבר היו לא מעט סיפורים על פסח הפוסח שאינו נקי כפיים ובר לבב, לא מעט נסחפו אחרי האשמות והחליטו שהם יוצאים מבית הכנסת, הם לא יהיו בשום צד, מי שהרוויח מהסיפור היה בית הכנסת המתחרה "יאנג יזראל" (ישראל הצעיר) שהחזיר לעצמו מתפללים רבים שנטשו אותו בשל הפעילות הדינמית של פסח שולביץ, עתה פסח הזה בא בטומאה ואינו ראוי.

דבר זה פגם בכל התפילה, כל האנשים היו שקועים בשאלה הקשה, האם פסח מעל או שהכל פנטזיות והמצאות של משפחת פיליפ. אלו שתמיד נאמנים לפיליפ דאגו להתסיס את האוירה ויצרו סחף לא רגיל, פסח נשאר לבסוף עם פחות ממחצית מאוהדיו שעדיין שומרים לו חסד ומאמינים בחפותו.

דודי נרעש מהסיפור, למרות שלא אחז את פסח לצדיק מושלם, הפעם הרגיש שנעשתה לו עוולה גדולה ובפרט שנותר שרוי בבדידות עצומה, תמיד הוא חש נטייה לעזור למי

מספורי המגיד

שהוא נרדף. הוא ניסה להרגיע את פסח שמשמים ילחמו בשונאים שלו ועוד מעט תתגלה צדקתו ברבים, אבל את פסח קשה היה להרגיע.

דודי היה במיצר מה עושים איך נוהגים במקרה מסובך כזה, לשתוק? זו עמידה על דם של יהודי והרי נאמר "לא תעמוד על דם רעך" אבל אולי זה דבר אסור, להחזיק במחלוקת זה לא דבר פשוט.

אבל מי אומר שזה להחזיק במחלוקת להיפך במחאה שלו יעמיד את הצד של הגבאי בצורה יותר חיובית, בכך אדרבה ישקיט את המחלוקת.

בזמנים רגילים לא היה סומך על עצמו בלבד, הוא היה שואל גדול ממנו ואחד שיותר אובייקטיבי ממנו אבל כעת אין את מי לשאול וקשה לו להחליט איזו עמדה יותר נכונה.

ברגע של חולשה עשה דודי שטות גדולה מאד, הוא פגש בדרך את ד"ר יונתן סטוליק שפסח העיד עליו שהוא אחד משרידי נאמניו, דודי פלט משפט קשה מאד שאסור היה לו להיאמר, בפרט לא ממי שהוא חזן שנחשב כדמות מורמת מעל... ועוד באמצע תפילת ראש השנה לפני התקיעות.

"מעניין שמשפחת מייזעס מדברים על "ישרות" והלא יש שמועה ישנה שהאבא מעורב בסיפור לא פשוט של הלבנת הון, עבירה שיושבים בגינה בכלא לכל הפחות כמה שנים טובות, הייתה חקירה שנתקעה באמצע ולכן לא הצליחו להוכיח את הסיפור, אבל היה איזה בלש שקראו לו מיסטר איקס שחקר את הנושא היטב והוא העיד שיש לו ראיות שלא מספיקות לשמש כעדות בבית המשפט אבל מספיק חמורות כדי שפיליפ מייזעס יהיה האחרון שידבר על ישרות".

את הסיפור שמע מאדם מחוץ לקהילת "נר תמיד" בזמנו ביטל זאת והשתדל למחוק זאת מזיכרונו, לפתע צץ הזיכרון הזה בפתאומיות (בדיוק ביום הזיכרון) ועמד לו כעת לרועץ להוציא שמועה קשה זו שאסור היה להיאמר אפילו אם הוא רוצה למחות על כבוד הגבאי.

"מאיפה לך כל הסיפור הזה?" שואל ד"ר סטוליק בשמחה לא רגילה.

"עוף השמים הולך כבר את הקול" חרץ דודי את דברו בלי לפרש.

הוא מיהר לרוץ כשכל גופו בוער הוא חש שעשה עבירה חמורה ביותר בעיצומו של יום לפני תקיעת שופר, איך יוכל להוציא את הרבים ידי חובתם, אבל מי אמר שעשה עבירה אולי להיפך הוא הציל אדם מרציחה של ממש. איך ידע? הוא יראה אם התקיעות הצליחו סימן שעשה מצווה אבל אם יחוש כישלון יראה בזה אות מהשמים שעשה עבירה חמורה ובשל כך אינו ראוי להיות שליח ציבור.

התקיעות שהצליחו מעל ומעבר פשטו לו את הספק משמים הוכיחו שעשה מצווה גדולה שלא עמד על דם רעהו, הוא הציל את פסח משפיכות דמים.

מספורי המגיד

האם יש דואר ישר ביום טוב? כנראה שיש.

ד"ר סטוליק היה שונא מוצהר של משפחת מייזעס, זה התחיל מסכסוך אישי ישן שלא נפתר עד היום, הד"ר הגאה אינו סולח למי שמהתל בו, והכלל הותיק "שונא של שונאי הוא אוהבי" התקיים בו כדבעי, רגע כמימריה עבר עד שפגש את מרטין מייזעס בנו של אהובו, הוא התקלס בו על הפעילות הלא חוקית בהדחת המזכיר יוסף מרק ועוד יותר בהודעה על ביטול המכירות דבר שגרם להפסדים אדירים לבית הכנסת, הכל בשל טענה שטותית כי פסח מעל בכספי ציבור.

"אני מכיר את פסח עשרות בשנים ואני מצהיר שהוא אדם ישר שלא נוגע בממון זולתו, לא כ"ש בכספי ציבור שחשופים לעין כל, כך שהחשד הזה ממש לא קיים. אבל מרטין אזכיר לך [אם שמעת אי פעם] כלל שאמרו חכמים "כל הפוסל במומו הוא פוסל" ובכן ציפורים מעל כל עץ מזמרות כי אביך היקר נתן יד לסינדיקט פשע שמלבין הון, פשע שמשלמים עליו יקר מאד לפי חוקי ארה"ב, על הסיפור ישבו אנשי האף. בי. אי.

אמנם עדיין האשם לא הוכח, אבל יש חששות כבדים, אם כך, איך מעז אביך שהתגנה בעוון ציבורי כבד ביותר, להטיל דופי במשנהו, מום שבך אל תאמר לחברך!" סיים הד"ר את המאמר המושחז שנתקע כחץ בלב מרטין.

מרטין היה מזועזע לחלוטין, לכזו תגובה לא התכוון אפילו משונא מוצהר שלהם. אמנם ידע היטב שבעבר היו שמועות קשות על אביו, אבל שנים הסיפור נחלת העבר, מי עורר זאת מחדש?

"מאיפה לך ידיעה זו שאתה אומר שכל ציפור מזמרת זאת מעל כל עץ" זעק בחמתו מרטין מייזעס שכמעט עומד לתפוס את הדוקטור המכובד בגרונו ולהשליכו מעבר לכל מדרגות הבניין.

"די לך שאיש צדיק שאינו מעורה בכל הפוליטיקה של הקהילה יודע זאת, זה משמש כחותם של קלון על פניכם".

"יפה לך שאתה מביא ראיות, אבל אצלי ראיה כזו לא מתקבלת עד שאתה לא מביא לי את מקור השמועה".

"מעניין מאד, כשטרחת להפיץ שמועות על פסח הבאת לנו ראיות? גם אתה רק הפצת שמועות וסמכת על יצר הסקופים שיגלגל את זה במדרון החלקלק ככדור של שלג שתופס תאוצה בעת הירידה שלו במדרון". השיב הדוקטור מנה אחת אפיים.

"אתה מדבר שטויות, אתה מוזמן להיכנס למשרד של הגזברות אחרי החג, תוכל לקבל רגע של הצצה, כמובן רק בנוכחותי, כדי שלא תעלים לנו את הראיות, כך תוכל לראות שיש לשמועות שלי בסיס איתן, אבל אתה לעומתי זורק הכפשות בלשון ציורית ביותר, בלי לתת לי כל סימוכין, אני בטוח שאתה סתם זרקת את השמועה שכל העיר מדברת ותפסת לך אדם שלא חי וקיים".

מספורי המגיד

הדוקטור המכובד נפל ברשת של מרטין, הוא סיפר למרטין כי הוא עצמו שמע זאת לפני מספר דקות מאת החזן הצדיק שלא מעורה בשום דבר מענייני הקהילה ולמרות זאת אף הוא ידע את נבכי העלילה ושהיה בלש שעבד עם שירות האף בי אי. הוא דש זמן רב בנבכי העלילה אלא שבשל המורכבות שבדבר נסגר הסיפור בלא הוכחות חותכות, אבל די לעצם הידיעה הזו להטיל דופי במשפחת מייזעס שמנסה לשוות לעצמה ארשת צדקנית.

מרטין סיים את השיחה במהירות, הוא ביטל את הדברים של הדוקטור מכל וכל, לא היה לבלש המהולל אפילו שמץ ראיה, הוא דשדש חודשים ארוכים בביצה רדודה ביותר כדי להצדיק את משכורתו, אבל לסיפור לא היה אחיזה במציאות, כל מי ששמע צחק, פיליפ אביהם כל כך לא שייך לכאלו עלילות שמתאימות לאנשים מפולפלים ביותר ולא לאדם מרובע וכבד תנועה כמותו, יש יותר מראיה מוצקה שאת התיק הזה תפר פסח שרוצה לרשת את מקומו של הנשיא המהולל,

"ד"ר יקר, אם אתה אדם רציני עליך לעשות מבדק מהיר ולגלות מהיכן צצה לה השמועה ולא להפיץ את השמועה שרק תגרום להרס הקהילה".

אלא שכל זה היה כדי להשתיק את הדוקטור שלא יתחיל לגלגל את העלילה הישנה, אך לעצמו מרטין די חשש, הוא ידע שיש יותר ממה שהוא בשמועה שיצאה בשעתו על אביו, אלמלי העו"ד שלהם שידע איך מטשטשים עקיבות מי יודע היכן היה נמצא אביהם, הוא עצמו לא ידע לעומק את כל הסיפור, אבל היה לו יותר משמץ ידיעה שהסיפור קשה ועמוק מאד ואם היא תתפשט עתה, עדיף לא לחשוב.

מרטין קיבל רגלי איילה, הוא רץ לחדרו של אביו ובנשימה טרופה סיפר לו מה שהחזן הצדיק והמהולל הוציא כעת החוצה, כשהוא ממנה כבלדר את השונא הותיק שלהם ד"ר סטוליק הלה כבר הלך להפיץ זאת ברבים בהפסקה שלפני התקיעות, אם לא יעצרו את גל השמועות ייגרם נזק עצום למעמד הפרזידנט.

פיליפ החל לרעוד בכל אבריו, אביו לו, עתה הולכים השונאים לבייש את זקנותו שהוא "זקן אשמאי" שמשותף פעולה עם סינדיקט פשע, הם עוד עלולים לבקש להכניס שוב את הבלש המרושע שרחרח זמן רב מדי בעסק ואלמלי ראש הדסק שפעל בחוכמה כשידע לנער אותו באיומים שלא יגמור את החודש אם ימשיך לתחוב את חוטמו, יתכן שכיום היה שוכן עפר או לכל הפחות אסיר עולם, אבל שקט לא תמיד מתמשך, יש נרגנים, מי יודע אחרי כל כך הרבה שנים שישבו בשקט אולי הסיפור שוב יתעורר.

כשראה מרטין את אביו נבוכ ושביר החליט לעשות מעשה, **דבר ראשון הוא ידאג לסדר את דודי**, הוא כבר ימצא את הדרך איך, אין כרגע שום תוכנית, אך דבר אחד ברור, דודי יותר לא יהיה במקום, הפעם לא צריכים את הלחצים של שלומי, **כיום דודי הוא האויב שלהם** בהתאם לכך צריכים לעשות את הכל בלי לברור באמצעים שהוא לא יופיע יותר, עם מקהלה או בלי.

כשראתה מרס אורה מרים איך בעלה עומד לאבד את הכל, החליטה להיכנס לפרשה בדחיפות, היא לא תתן לפסח ליפול כפרי בשל בידי שונאים, עליה ליטול את המושכות לידיה, ממנה כולם יפחדו, היא הגיעה למשרדו של עו"ד אורי גרינשפן טרופת נשימה והקימה קול זעקה גדולה ומרה, על חוסר האחריות שלו כשלא עשה דבר כדי למנוע את עלילת הדם של משפחת מייזעס.

”אתה יודע היטב כמה בעלי שימן אותך במשך כל השנים, כדי שתעמוד לעזרתו בשעות הקשות וכאשר זה מגיע הלכה למעשה אתה לא נוקף אצבע. אם לא תתחיל להוכיח את אחריותך אדאג שתושפל בכל דרך שרק אוכל ואתה יודע שיש לי קשר לכל מיני כלי תקשורת בכל רחבי ארה”ב.”

אורה יודעת לאיים ויש לה דרכים לכסות זאת, בנושאים הללו היא חזקה עשרות מונים יותר מבעלה חדל האישים. גם אורי גרינשפן ידע את כוחה הרב של אורה ולא היה מעוניין ליפול טרף לשיניה המחודדות, הוא הבטיח להיכנס לעובי הקורה, לחשוף את הזיוף של הפרוטוקולים ולהביא את הנושא לשיפוט מהיר.

כעבור שלושה ימים הרים טלפון לאורה להודיע כי הצליח להניח יד על הפרוטוקולים הוא עבר עליהם בעיון וקלט שהם מזויפים באמנות, אין להכחיש שהזיפן הוא מומחה גדול, אבל יש לאורי מכשירים מעולים שעלו על הזיוף, הוא שלח את זה למעבדה נוספת לבדיקה והכניס חבר עו"ד מומחה גדול שיש לו מהלכים בבית המשפט המחוזי, הוא יצליח להביא זאת לשיפוט מהיר שיחזיר את מעמדו לקדמותו, אך הסיפור יעלה להם עשרת אלפים דולר וזה לאחר הרבה התמקחות שהיו לו עם כל הנוגעים בדבר.

אורה ראתה שיש צדק בדבריו, מהלך כזה יקר מאוד וכשאינן ברירה צריכים לשלם את מלוא המחיר, פסח חזר לעצמו, מעמדו התחזק אך לא כבעבר, המחנה של פיליפ לא הובס כליל, מרטין וג'ק עבדו על כל החזיתות, אך לא יכלו למגר את פסח לחלוטין.

השאלה הקשה הייתה, האם כעת יוכל פסח להביא את דודי, אחרי שהוציא כל כך הרבה כסף במערכה האחרונה?

פסח החליט שאין שום סיבה לוותר על דודי, הוא יצטרך אמנם לגייס כספים רבים אבל זה שווה, גם אורה סברה אותו דבר, דודי פלוס אלי והמקהלה זו השקעה שאי אפשר לוותר עליה, היא לא ידעה שאלי הוא כבר נחלת העבר, את העובדה הזו לא גילה להם דודי, מתי יעמדו על כך? רק בשעת מעשה, הוא יתאמץ מאוד כדי להוכיח את עצמו גם בלי הסיוע של אלי.

אך איש לא צפה מה העתיד צופן, הרבה דברים עברו במשך השנה ששינו את המפה כליל.